

Щомъ азъ си излѣзохъ, въ кжшата на баба никой не остана. Това като видѣ на молба удари баба Цоцолана:

— Абре Патилане, мислишъ ли шо правишъ? Тукъ самá-самичка какъ ще ме оставишъ! Върни се, върни се! Било какво било, вече не сърди се! Азъ нека си викамъ, ти недей ме слуша. То безъ вика не може. Ти нали навикна вече на гласа ми!

Гледахъ, мислихъ, гледахъ — баба домилѣ ми. Па току се върнахъ и наредѣ, Смѣхурко, мойтѣ изпрашачи до единъ прегърнахъ!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо.

